

ΤΕΧΝΑΣΜΑΤΙΑΣ

ΠΑΤΡΑ
ΜΑΡΤΗΣ 2023
ΤΕΥΧΟΣ #12

έκδοση για την υφραίωση της αντικουλτούρας και της αυτοοργανωμένης σκηνής

ΣΕΛΦΙΣ ΑΝΕΣΤΗ ΕΚ ΝΕΚΡΩΝ

ΘΑΝΑΤΩ ΘΑΝΑΤΩΝ ΑΠΟΘΑΝΑΤΙΣΑΣ

ΚΑΙ ΤΟΙΣ ΕΝ ΤΟΙΣ ΜΗΗΜΑΣΙΝ ΖΩΗΝ

ΑΥΤΟΒΑΥΚΑΛΙΖΑΜΕΝΟΥΣ

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

νέα από τη diy σκηνή

αρχεϊακό υλικό "ΑΝΤΙΠΛΑΣΤΟ" ΤΕΥΧΟΣ 2

πρώτες σκέψεις για τη μουσική
βιομηχανία στην ψηφιακή εποχή

"στα 33 χρόνια η παράδοση θέλει ανάσταση!"

distro news

οι τοίχοι μιλάνε

η φωτο έχει παρθεί από το diy fanzine Βαλερίνα

Το ζήτημα για εμάς ποτέ δεν ήταν να φτιάξουμε τη φάση μας (χωρίς να απαξιώνουμε όσους επιλέγουν κάτι τέτοιο). Το ζήτημα ήταν και είναι να επικοινωνούμε τις απόψεις και τους προβληματισμούς μας με όσους τους απασχολούν τα ίδια θέματα. Αλλά και να θέσουμε όσο μπορούμε προβληματισμούς σε άλλους... Στα πλαίσια αυτής της επιθυμίας μας βρήκαμε χρήσιμο και κάτι ακόμα που έλειπε από τη δράση μας, την έκδοση ενός εντύπου που θα πραγματεύεται θέματα που αφορούν την ευρύτερη αυτοοργανωμένη σκηνή και αυτό που εμείς λέμε αντικουλτούρα. Σαν μικρές προσκλήσεις για κουβέντα. Για να βρεθούμε, για να γίνουμε ξανά απειλητικοί, να σταθούμε με αξιοπρέπεια απέναντι στο τέρας, την κυριαρχία... Κάτι τελευταίο, ίσως επειδή δεν είναι και τόσο αυτονόητο. Το έντυπο είναι αυτοοργανωμένο. Δηλαδή εμείς το γράφουμε, εμείς το πληρώνουμε κι εμείς το μοιράζουμε. Ούτε χορηγοί, ούτε σχέσεις με δήμους, κόμματα, μμε και κάθε λογής ιεραρχικούς και εμπορευματικούς θεσμούς. Αν από όλα αυτά σου φανεί κάτι ενδιαφέρον για κουβέντα, μπορείς να μας βρεις σίγουρα στον αυτοδιαχειριζόμενο χώρο Ανατόπια (Τσαμαδού 81) κάθε τετάρτη μετά τις 7μ.μ.

Παρασκευή 17 ιούνη απόγευμα είχε κανονιστεί diy fem rap live και drag show από την αντισεξιστική συνέλευση Πετρολέζα στην πλατεία Όλγας. Βέβαια οι μπάτσοι είχαν άλλη άποψη και κάπως έτσι μια διμοιρία ματ (μαζί με ένα σμάρι ασφαλίτες πέριξ της πλατείας) ήρθε και στήθηκε από νωρίς πάνω στην πλατεία για να διασφαλίσει ότι η εκδήλωση δε θα γίνει γιατί όπως είπαν δεν είχε πάρει άδεια και ήταν παράνομη. Από κοντά και ντόπιοι δημοσιογραφίσκοι που έστρωναν το έδαφος με άρθρα περί φασαρίας από πάρτυ που ενοχλούν τους περιοίκους (μπροστάρης στους περίφημους περιοίκους είναι βέβαια γνωστός δεξιός δημοτικός σύμβουλος που δε χάνει ευκαιρία να πει ό,τι μαλακία και συκοφαντία σκεφτεί για την Όλγας). Βέβαια το γνωστό μαγαζί που βαράει μουσική μέχρι αργά δεν ενοχλεί και φυσικά δε θα πάει μια διμοιρία για να το συνετίσει. Με τα πολλά άρχισε να μαζεύεται κόσμος στην πλατεία και μετά από κάποιες ώρες οι μπάτσοι επιτέθηκαν στον κόσμο και διέλυσαν τη συγκέντρωση (ακόμα και αν ήταν σαφές ότι δε θα γινόταν η εκδήλωση). Τελικά αργά το βράδυ με κάποιες ώρες καθυστέρηση η εκδήλωση έγινε στο Παράρτημα.

Την επόμενη μέρα 18 ιούνη, η ομάδα ηχητικής δυσαρμονίας Ater Sonitus (με τη diy στήριξη της ομάδας αυτοοργανωμένης έκφρασης Τέχνασμα) είχε κανονίσει live με τις σαλονικιώτικες diy μπάντες Καταχνιά, Dishonor και Necropolis (οι τελευταίοι τελικά δε μπόρεσαν να έρθουν) στο Νότιο Πάρκο. Το να στήσεις diy live σε κάποιον εξωτερικό χώρο χωρίς να ζητάς άδεια, φάχνοντας να βρεις ρεύμα, έχοντας το άγχος των μπάτσων και χωρίς αυτός ο χώρος να είναι απαραίτητα κατάλληλος να φιλοξενήσει live χωρίς την απαραίτητη προεργασία (που δεν περιορίζεται μόνο τη μέρα του live αυτή), σίγουρα δεν είναι το πιο ξεκούραστο πράγμα. Παρ' όλα αυτά είναι σίγουρα προτιμότερο από το να τρέξουμε στην αγκαλιά κάποιου χορηγού ή κάποιου θεσμικού φορέα. Κι αν στην τελική η "εναλλακτική" είναι αυτή, χαλάλι η κούραση...

Η αυτοοργανωμένη ομάδα των OhmResistance Soundsystem κάθε Πέμπτη -εκτός απροόπτου- κάνουν μπαρ μετά μουσικής μετά τις 21.00 στο Παράρτημα (μέχρι να ανοίξει ο καιρός που το μεταφέρουν στην πλατεία Όλγας). Γιατί η ανάγκη να κοινωνικοποιηθείς και να ακούσεις μουσική μαζί με άλλους μπορεί και πρέπει να γίνεται σε αυτοδιαχειριζόμενους και δημόσιους χώρους. Όπως και να 'χει αν σας βγάλει ο δρόμος περάστε από κει.

Σάββατο 26 νοέμβρη στο Παράρτημα ήρθε η συντακτική ομάδα του περιοδικού Φερτά Υλικά όπου οργάνωσε κουβέντα με θέμα "Τέχνη και Αντιτέχνη σε θολούς καιρούς". Στο τέλος της κουβέντας όπου συζητήθηκαν διάφορα με αρκετές συχνές αναφορές στο ζήτημα της αφομοίωσης της δημιουργίας από το θέαμα και την πολιτιστική βιομηχανία, ακολούθησε κινηματικό κουίζ και μουσική βραδιά. Για περισσότερα σχετικά με το έντυπο στο <https://fertaylika.org/> (και σε χάρτινη μορφή περάστε κάποια Τετάρτη από τον αυτοδιαχειριζόμενο χώρο ANATÓΠΙΑ).

Καλά νέα από την κέρκυρα.

Στην κατάληψη Αντινομία εδώ και κάποια καιρό λειτουργεί και το αυτοοργανωμένο studio Πιγκάλ ευελπιστώντας ότι "η δομή αυτή να αποτελέσει την απαρχή για την εκ νέου δημιουργία μπαντών στο νησί της Κέρκυρας που θα προστεθούν στον χάρτη της αντιεμπορευματικής μουσικής. Μακριά από τη λογική του κέρδους και της αυτοπροβολής, απέναντι στα μαγαζιά, την μουσική βιομηχανία και ό,τι τα συνοδεύει". Επειδή τέτοιες προσπάθειες (πόσο μάλλον στην επαρχία) πρέπει να στηρίζονται η συναυλιακή ομάδα του τεχνάσματος έκανε το Σάββατο 7 μάρτη live στο Παράρτημα για την οικονομική ενίσχυση του Πιγκάλ.

Την Κυριακή 11 δεκέμβρη έκανε την πρώτη του εκπομπή το αυτοοργανωμένο ραδιόφωνο Ράδιο Απόδραση το οποίο στεγάζεται στο Παράρτημα. Όπως λέει και το ίδιο "Το εγχείρημα στοχεύει στη δημιουργία ενός μέσου αντιπληροφόρησης, διάχυσης λόγου, πολιτικών συζητήσεων, ανοίγματος θεματικών, έκφρασης των από τα κάτω, αδιαμεσολάβητης ψυχαγωγίας και διασκέδασης". Για περισσότερα στο <https://radioapodراسي.espivblogs.net/>.

ΑΡΧΕΙΑΚΟ ΨΗΚΟ

ΑΠΟ ΤΗ ΔΙΥ ΣΚΗΝΗ

Ξεκινώντας μια προσπάθεια να φέρουμε νεότερο κόσμο σε επαφή με κάποιες από τις γραπτές απόψεις εγχειρημάτων της διυ σκηνής (αλλά και να τις ξαναθυμηθούμε κάποιιοι), θα επιχειρήσουμε να αναδημοσιεύουμε κάποιες σε κάθε τεύχος. Παρακάτω κάποια αποσπάσματα από κείμενο με τίτλο “Τί στο διάολο είναι τελικά αυτό το διυ;” από το δεύτερο τεύχος του περιοδικού “ΑΝΤΙΔΟΤΟ στα δηλητήρια της πολιτιστικής βιομηχανίας” (έβγαλε 5 τεύχη από την άνοιξη του ’09 ως την άνοιξη του ’11). Αν θέλετε ολόκληρο το κείμενο, μη ντραπείτε, ζητήστε το μας.

“Στο πλαίσιο της αφομοίωσης ανατρεπτικών ρευμάτων και κινημάτων, λοιπόν, οι lifestyle φυλλάδες και διάφοροι “ειδικοί” αρθρογράφοι τους” -ως μηχανισμός της κυρίαρχης κουλτούρας- συνηθίζουν συχνά να αναφέρονται και να επικαλούνται τον όρο “D.I.Y.”, χαρακτηρίζοντας με αυτόν μουσικές μπάντες, συμπεριφορές ή εκδηλώσεις που καμία σχέση δεν έχουν φυσικά με ό,τι νοσηματοδότησε αυτός ο όρος (και το ομώνυμο κίνημα) στην Ελλάδα αλλά και διεθνώς. Ο στόχος ξεκάθαρος: να αποξενωθεί ο εν λόγω όρος από τα ανταγωνιστικά (εν τέλει πολιτικά) χαρακτηριστικά του, να ουδετεροποιηθεί και να ενταχθεί ομαλά στην κυρίαρχη κουλτούρα, αποτελώντας -τρόπο τινά- μία ακόμη “εναλλακτική” πρότασή της. Από την πλευρά μας, ως υποστηρικτές της αυτοοργανωμένης έκφρασης, δε διαπνεόμαστε από κανένα φετιχισμό με τις λέξεις, ούτε και διεκδικούμε πνευματικά δικαιώματα (ποια άλλωστε;) από τη χρήση οποιουδήποτε όρου (τα copyright χεσμένα τά ‘χουμε έτσι κι αλλιώς!), αλλά η κατάσταση με τη χρήση του D.I.Y. από τον κάθε ινστρούκτορα-καλλιτέχνη έχει ξεπεράσει κάθε λογική και, εν τέλει, υποτιμά τη νοημοσύνη μας.

Καταρχάς, η πρώτη διαστρέβλωση της λογικής του “κάνω τα πράγματα που γουστάρω μόνος μου” έχει να κάνει ακριβώς με το πώς ερμηνεύεται αυτό το “μόνος μου”. Αποδίδεται δηλαδή σε αυτό η απόλυτα κυριολεκτική του έννοια, του στυλ “μόνος σημαίνει μόνος, άντε μαζί με κανένα φίλο”, αλλά επουδενί κάτι συλλογικότερο, κάτι που να θυμίζει ομάδα, συντροφικότητα και τα ρέστα...Αντίθετα με όλα αυτά, το D.I.Y. γεννήθηκε ως απάντηση στην καθεστηκία τάξη πραγμάτων, ως άρνησή της, προτάσσοντας βασικά τη συνειδητή αυτοοργάνωση της καθημερινότητας, μέσα από συλλογικές και αντιεραρχικές δομές...D.I.Y σημαίνει ότι δημιουργώ τις δικές μου αυτόνομες δομές, που είναι αναγκαστικά συλλογικές και άρα ανταγωνιστικές στο κυρίαρχο, γιατί ακριβώς το αμφισβητούν και το αντιμάχονται στην πράξη.

Πέρα από αυτά το D.I.Y δεν προτρέπει σε κοινωνική απομόνωση ή πρωτογονισμό, ούτε να “πάμε να ζήσουμε στα βουνά”, όπως θέλουν να πιστεύουν μέχρι και οι Γενιά του Χάους σε πρόσφατη συνέντευξή τους...Αντίθετα, μιλά για αυτοοργάνωση της έκφρασης εδώ και τώρα, και το προτάσσει αυτό, ευρύτερα κοινωνικά, ως υπεύθυνη επιλογή ενάντια σε όλους αυτούς που θέλουν να μας πείσουν ότι στον καπιταλισμό “ή θά ‘σαι χωμένος στον κόσμο του θεάματος ή αλλιώς πήγαινε ζήσε σε κανένα βουνό”. Όχι κύριοι, η αυτοοργανωμένη σκηνή στην Ελλάδα, επί σχεδόν δύο δεκαετίες, υπάρχει και δρα έξω από λογικές κέρδους, αρνούμενη τους όρους του θεάματος και τη μεσολάβηση των media (γι’ αυτό και επιλέγει να προπαγανδίζει τις εκδηλώσεις της με αφίσες στους δρόμους και όχι μέσω οποιουδήποτε φορέα μαζικής αποβλάκωσης), πραγματώνοντας την -για σας- “ουτοπία” και δημιουργώντας ένα πολιτισμό ανατροπής, που φυσικά εσείς είτε δε μπορείτε είτε, μάλλον, δε θέλετε να δείτε.

Και φυσικά η μεγαλύτερη παραποίηση σχετικά με το D.I.Y. αφορά την αυτοχρηματοδότησή του. Δηλαδή δε μπορείς να λες ότι είσαι D.I.Y., όταν έχεις πίσω σου χορηγούς (από την coca-cola μέχρι το Δήμο Αθηναίων), διαφημίσεις και τα ρέστα...Η παροιμία το λέει ξεκάθαρα: “δε χωράνε δυο καρπούζια στην ίδια μασχάλη”. Η αυτοοργάνωση απαιτεί αυτοχρηματοδότηση...Αλλιώς, ακολουθείς την εύκολη λύση των free press φυλλάδων: πουλάς και πουλιέσαι μέσω των διαφημίσεων στους διαφημιστές και προσφέρεις μετά το προϊόν σου “δωρεάν”...

ΠΡΩΤΕΣ ΣΚΕΨΕΙΣ ΓΙΑ ΤΗ ΜΟΥΣΙΚΗ ΒΙΟΜΗΧΑΝΙΑ ΣΤΗΝ ΨΗΦΙΑΚΗ ΕΠΟΧΗ

Η μουσική βιομηχανία εδώ και πάνω από μια δεκαετία έχει εξελιχθεί όσον αφορά τα μέσα της για να βγάξει λεφτά από τη μουσική. Η κυριαρχία του ίντερνετ στην καθημερινότητά μας τής έδωσε και νέα μέσα. Οι διάφορες ιντερνετικές πλατφόρμες-επιχειρήσεις μουσικής και βίντεο κυριάρχησαν ως η πηγή από την οποία ψάχνουμε να βρούμε μουσική για να ακούσουμε (και μάλιστα σιγά σιγά συνηθίζουμε οι αλγόριθμοι να βρίσκουν τη μουσική που μας “ταιριάζει” ανάλογα τα κλικ μας). Οι εποχές που για να έχει κάποιος πρόσβαση στη μουσική ήταν αποκλειστικά η βόλτα σε κάποιο δισκάδικο για να αγοράσει ένα δίσκο ή να πάει σε κάποιο μαγαζί ή φεστιβάλ μουσικής ή να περιμένει να ακούσει κάποιο αγαπημένο κομμάτι στο ραδιόφωνο έχουν παρέλθει ανεπιστρεπτί (και δε θα λυπηθούμε γι’ αυτό νοσταλγώντας κάποια παλιά μορφή της μουσικής βιομηχανίας). Η μουσική βιομηχανία αλλάζει μορφή στον 21ο αιώνα της μαζικής πρόσβασης στο ίντερνετ, και παρ’ όλες τις αρχικές αντιρρήσεις μεγάλων κομματιών της “παραδοσιακής” μουσικής βιομηχανίας, έχει μπει για τα καλά στο παιχνίδι και αξιοποιεί νέους τρόπους για την επίτευξη κερδοφορίας (παράλληλα με τους παλιότερους). Για παράδειγμα, δεν περιμένει πια κέρδη τόσο από την πώληση χειροπιαστών δίσκων/cd αλλά είναι πια σε μεγάλο βαθμό τα κλικ που “ταΐζουν” τη σύγχρονη μουσική βιομηχανία (μέσω των πανταχού παρουσών διαφημίσεων) καθώς και οι συνδρομές (άκουσον, άκουσον) για να ακούμε την αγαπημένη μας playlista που μας φοράνε οι αλγόριθμοι.

Το ψάξιμο και η κατανάλωση του προϊόντος που λέγεται μουσική είναι ένα ζήτημα (και ως αγοραστής κάποιου εμπορεύματος είναι αναμενόμενο να αποζητάς το πιο φτηνό). Αυτό που μας αφορά όμως άμεσα σαν κομμάτι μιας σκηνής που σιχαινόμαστε τη μουσική βιομηχανία και την κυρίαρχη κουλτούρα, που δε γουστάρουμε χορηγούς και νταβάδες της ανάγκης μας για έκφραση, έχει να κάνει με το πώς και που διακινείται το όποιο δημιουργικό μας έργο. Γιατί βρισκόμαστε σε μια de facto κατάσταση που η “ελεύθερη” και “δωρεάν” διάδοση της μουσικής μας και της έκφρασής μας μέσω ψηφιακών πλατφορμών-επιχειρήσεων έχει γίνει πλειοψηφικά αποδεκτή χωρίς περαιτέρω σκέψη και κουβέντα. Σα να μην καταλάβαμε ποτέ (ή να μη θέλαμε να δούμε) ότι η χρήση για παράδειγμα του youtube ή του spotify ως μέσο για να διαδώσουμε τη μουσική μας είναι η εξέλιξη σε ένα βαθμό του να έχεις ενός τύπου συμβόλαιο με έναν μεγάλο κλάδο της βιομηχανίας. Και αντίστοιχα η χρήση και η αποδοχή των μέσων (αντί) κοινωνικής δικτύωσης επικράτησαν στην καθημερινότητα καθιστώντας τα “αναγκαία” για να ζήσουμε, και αυτή η αποδοχή έπαιξε το ρόλο της και στη διάδοση/διακίνηση της μουσικής. Και -συνειδητά ή όχι- καταλήγουμε να παίζουμε στο δικό τους γήπεδο με τους δικούς τους όρους. Όρους τους οποίους αποδεχόμαστε όταν συμφωνούμε σε αυτή τη χρήση. Συνήθως βέβαια είναι με ψιλά γράμματα και δεν τους διαβάζουμε...

Εκτιμούμε ότι δεν είμαστε οι μόνοι που έχουμε αυτούς τους προβληματισμούς σχετικά με το πώς η μουσική βιομηχανία εξελίχθηκε (ή αναγκάστηκε να εξελιχθεί), και θεωρούμε χρήσιμο και απαραίτητο να προσπαθήσουμε να κατανοήσουμε αυτές τις νέες μορφές που έχει πάρει η μουσική βιομηχανία, ώστε παίρνοντας σα βάση τις προ μαζικού ίντερνετ αρνήσεις μας να βρούμε νέα αντίδοτα και στα νέα δηλητήριά της.

Αποσπάσματα από κείμενο των Punkhust Mutants Show από Αθήνα (που σύμφωνα με δικά τους λόγια αυτοπροσδιορίζονται ως "μία αυτοοργανωμένη δομή που σκοπό έχει να δημιουργήσει συναυλιακές στιγμές (και όχι μόνο) με φόντο το κουήρ, τον φεμινισμό, τον αντιφασισμό, ενάντια σε κάθε είδους εξουσία" - περισσότερα στο <http://punkhust.xyz/>) με αφορμή την προβολή του ντοκιμαντέρ "Μια ματιά στην πανκ και diy σκηνή" με αφορμή (και) τα 33 χρόνια που θα έκλεινε σήμερα η Villa Amalias αν δεν είχε εκκενωθεί από το κράτος.

“ΣΤΑ 33 ΧΡΟΝΙΑ Η ΠΑΡΑΔΟΣΗ ΘΕΛΕΙ ΑΝΑΣΤΑΣΗ!”

2/3/1990: Η βίλα βρίσκει το δεύτερο σωίτι της στη γωνία Αχαρνών και Χένσεν. Ένα τσούρμιο ψαυκς καταλαμβάνει το κτίριο του ψαλιού σχολείου με σκοπό να στεγάσει τις ανάγκες και τις ερωτημίες του. Για αυτόν τον κόσμο τότε η ψαυκ δεν ήταν μόνο μουσική, ήταν συναισθήματα, ήταν σχέσεις, ήταν θυμός, ήταν αμφισβήτηση, ήταν σύγκρουση και τρόπος ζωής...

Ιούνιος 2007: Μία ματιά στη ψαυκ και diy σκηνή εωχειρεί να ρίξει η συναυλιακή ομάδα της βίλας Αμαλίας. Η αυτοοργανωμένη μουσική έχει ήδη θέσει ερωτήματα και έχει έρθει σε ρήξεις με συνθήκες, ασό την ψαράδωση της ελινικis οικογένειας μέχρι τον ζεωεσμό της ροκ. Τι σημαίνει αυτοοργανωμένη έκφραση; Ποια άτομα ψαράει; Τι σχέσεις έχει με τα μαγαζιά και τις διοκογραφικές; Πώς βρίσκουμε τους τρόπους για να φτιάξουμε αυτοοργανωμένη μουσική; Πώς αντιλαμβάνομαστε τ@ καλλιτεχν@ και ολ@ αυτ@ ψων θέλουν να κάνουν καριέρα και να γίνουν ροκοταρς; Πώς ορίζεται η αυτοοργανωμένη μουσική στο εψωτερικό και τι σχέσεις δημιουργούνται με τ@ ψαυκς ανά τον κόσμο; Είναι τα ψαράματα το 2007 ονειρικά ή μήπως ψάνε συνεχώς ψρος το χειρότερο;

2/3/2023: Έχουν αλλάξει οι συνθήκες και τα ερωτήματα 4 δεκαετίες σχεδόν μετά... Τα ερωτήματα και οι ανησιχίες του τότε και του σήμερα είναι ψαρόμοιες. Ομως, νιώθουμε στο ψεσί μας κάποιες διαφορές ψων όε μετριούνται. Πια έχουμε και ανήμαλους στίχους και κραυγές, φεμινιστικά κοινά, έχουμε κοινήρια και θηλικότητες ασό ψίω, ασό ψάνω και ασό κάτω ασό τη σκηνή να ψαίρνουν και να δημιουργούν συνεχώς έναν ψωροχρονο ψων ψωράμε όλα ψωλιτικά, ψαράξιακά και συναισθηματικά...

...η έννοια του diy έχει ανοίξει τα ψτερά της και ψετάρει ασό βιντεάκια του γιοντουμψε σε φυλλάδια του ικέα και ασό τα λάινψ τον Λεξ στην κιθάρα του Παντελίου. Τα ψάντα ψια είναι diy κι η εικολία του να βρεις την τεχνογνωσία μα και τον εψωθλισμό ψων ψωριάψουαι για το σσιόψησσε σε μια μηχανή αναψήτησης κάνει το ψτιάψτο μόνο σου (diy) να κλείνει το μάτι στη μοναζιά του σωιτιού και της σθάνης, του ατομικού όρψου και της ιδιψτενσης. Ομως στην αυτοοργάνωση δεν ψαράχει έτοιμο τσιτσίριαι και δεν ψωροεί να το ψτιάψεις μόνο σου. Χωριάψονται όσμες, συλλογικοποίηση, τριβή, ανταλλαγή γνώσεων και ψρακτικίν, και διαρκής αμφισβήτηση. Η αυτοοργάνωση όε ψτιάψνεται ασό μόνη της. ψτιάψνεται ασό εμάς, για εμάς. Και όσα ψωρισότερα «μας», τόσο καλύτερα. Αψανθήσεις ακόμα κι αν έχουμε σήμερα, αύριο ψωροεί να τις αμφισβητούμε. Δεν είμαστε εψάλλον εδύ για να βρούμε θέσφατα και ορισμούς. Εμάς μας ενδιαφέρει τα ψαράματα να γίνονται ασό τα κάτω και αυτοοργανωμένα, ψωρίς ιεραρχίες, σταριλίκια, μανατζαρέους, ψωρίς αφεντικά, εμψωρευσιμο θέαμα και θεαματικά εμψωρευμάτα, ψωρίς διαμεσολάβηση. Να θέσουμε ερωτήματα για να μη ψολενύμασσε σε έτοιμες λύσεις. Να δημιουργούμε σχέσεις για να σωάμε ρόλους. Να συψήταμε, να ψωροβληματιψόμασσε, να διαψωνούμε για να δημιουργούμε ρωψμές σε κάθε κανονικότητα..."

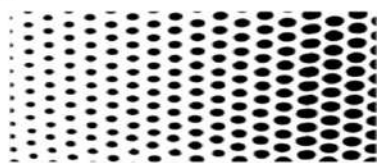
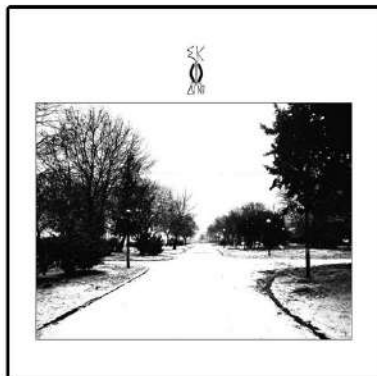

DISTRITO

Στο distro του τεχνάσματος που στεγάζεται στον αυτοδιαχειριζόμενο χώρο ΑΝΑΤΟΠΙΑ (αλλά μπορείτε να μας βρείτε και σε diy εκδηλώσεις στην πάτρα), ανάμεσα σε άλλες κυκλοφορίες μπορείτε να βρείτε το lp των ΣΚΟΤΟΔΙΝΗ από τα γιάννενα. Οι ΣΚΟΤΟΔΙΝΗ είναι μια diy μπάντα που παίζει punk. Τα κομμάτια τους ηχογραφήθηκαν κάπου το 2018 στο studio from the down που στεγάζεται στην κατάληψη Αντιβίωση στα γιάννενα. Το lp κυκλοφόρησε σε 500 αντίτυπα με δικά τους έξοδα και τα όποια έσοδα προορίζονται για την κάλυψη του κόστους παραγωγής του δίσκου και την ενίσχυση παρόμοιων εγχειρημάτων. "ψυχρά χαμόγελα στολίσανε τους δρόμους / στέκω αμήχανα σε κάθε τους γιορτή / βαράν ατέρμονα στ' αυτιά μου λεπτοδείκτες / ασφυκτιώ γιατί δεν είμαι μηχανή"

Το lp των ΟΥΣΤ!. Οι ΟΥΣΤ! είναι diy πανκ μπάντα από αθήνα που μετράει αρκετά χρόνια ζωής και πολλά live και όπως αναφέρουν οι ίδιοι "αυτός ο δίσκος είναι η αρχή, θα συνεχίσουμε για πολύ ακόμα". Συνολικά έχουν ηχογραφήσει 24 κομμάτια "όλα αποτέλεσμα συλλογικής προσπάθειας χωρίς φυσικά οικονομικούς προστάτες και αφέντες", αλλά τα 16 από αυτά έχουν μπει στο δίσκο και θ' ακολουθήσουν τα υπόλοιπα κάποια στιγμή. Το artwork περιλαμβάνει κολάζ με φωτογραφίες καθώς και με αφίσες εκδηλώσεων που έχει συμμετάσχει η μπάντα (επίσης περιέχει "δώρο" αυτοκόλλητα της μπάντας). Όπως αναφέρουν οι ίδιοι "μέσα από αυτά τα τραγούδια, που πρέπει να ακούγονται δυνατά, μεταφέρουμε την αγωνία τους προβληματισμούς, τις πολιτικές ιδέες και θέσεις μας και βασικά την ανάγκη για αντίσταση, ρήξη πολιτική και φυσική, με θεούς, αφεντικά και εξουσία".

Επίσης από τις επανακυκλοφορίες του τεχνάσματος (που διακινούνται με ελεύθερη οικονομική ενίσχυση) με μπάντες που δε συνεχίζουν πια, μπορείτε να έρθετε σε επαφή με την κατασarpunk δουλειά των DEFY AUTHORITY από Καλαμάτα. Το cd περιλαμβάνει και τα 3 demo της μπάντας καθώς και σκαναρισμένα κομμάτια από το artwork των κυκλοφοριών τους, ενώ και αυτό έχει "καεί" από τη μουσική κollectίβα "δισκοκοπτείου Diskollectiv". Επίσης με ελεύθερη οικονομική ενίσχυση επανατυπώθηκε η μπροσούρα "THE LAST OF THE HIPPIES: An Hysterical Romance" του Penny Rimbaud (ντράμερ της anarchopunk μπάντας των CRASS). Η μπροσούρα γράφτηκε το 1982 και αποτελεί ένα χρήσιμο ιστορικό ντοκουμέντο σχετικά με εκείνη την εποχή και το πλαίσιο που αναπτύχθηκε το anarchopunk. Τη μετάφραση στα ελληνικά την έκανε η Α.Π.Κ. (Αναρχο Πανκ Κίνηση, αν δεν κάνουμε λάθος) το 2001 και τη διένειμε χέρι με χέρι χωρίς αντίτιμο. Σκαναρίστηκε και επανατυπώθηκε με αφορμή την προβολή ντοκιμαντέρ σχετικά με τους CRASS που έγινε στις 25/11/22 από το τέχνασμα (η επανατύπωση περιλαμβάνει επίσης κι ένα κείμενο-αναφορά στους CRASS από την αντιεξουσιαστική εφημερίδα 3η ΓΕΝΙΑ).

Οι τοίχοι μιλάνε...

αρκεί να προσπαθήσεις να τους ακούσεις

WHITE NO MORE *
NEED SOME STRAY *
BRAT FUCKIN' YEAN!

γκραφίτι από φίλους του Ιάκχρονου ρομά Κώστα Φραγκούλη που δολοφονήθηκε από τα ένστολα καθάρματα της ΔΙΑΣ

αν είσαι τσιγγάνος
εργάτης αν είσαι
φτωχός / δε τους
νοιιάζει να πεθάνεις
είσαι αόρατος / το
σύστημα με νόμους
την αδικία συντηρεί
/ δεν

προστατεύονται
ποτέ αδύναμοι και
φτωχοί..κρατάμε την
αλήθεια ζωντανή
δίπλα στη φωτιά / τα
μπλόκα στη Καμάρα
και στην Αγία Σοφιά
/ από τον
Δενδροπόταμο στο
Φοίνικα τα Διαβατά /
τα φτωχά παιδιά
κουβαλάμε
τσιγγάνικη καρδιά..

(στίχοι από σχετικό κομμάτι
του diy χιπχοπά Javaspα)